

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **městys Vojnův Městec**, se sídlem Vojnův Městec 27, zastoupený JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Brno, Bubeníčková 502/42, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.12.2014, č.j. 29635/14/5100-41453-703460,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se náhrada nákladů řízení nepřiznává*.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19.2.2014, č.j. 29635/14/5100-41453-703460, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti

rozhodnutí Finančního úřadu pro Kraj Vysočina (dále jen „správce daně“) ze dne 11.6.2014, č.j. 1168202/14/2914-25200-703353, o zřízení zástavního práva podle § 170 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) ve spojení s § 1309 zákona č. 89/2012, občanský zákoník.

Žalobci byl v návaznosti na zjištění porušení dotační kázně, které spočívalo v tom, že žalobce nevrátil poskytovateli dotace neoprávněně čerpané finanční prostředky ve výši 7 363 388 Kč v termínu podle vyhlášky č. 52/2008 Sb., kterou se stanoví zásady a termíny finančního vypořádání vztahů se státním rozpočtem, státními finančními aktivy nebo Národním fondem, tj. do 15.2.2011, vyměřen v souladu s § 44a odst. 4 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a změně některých souvisejících zákonů (dále jen „rozpočtová pravidla“), dne 23.8.2013 rozhodnutím Finančního úřadu pro kraj Vysočina č.j. 1291825/13/2900-04706-703015, odvod do státního rozpočtu ve výši 7 363 388 Kč.

S ohledem na zjištění, že výše odvodu za porušení dotační kázně se pohybuje zhruba ve výši ročních rozpočtových příjmů žalobce a s ohledem na posílení jistoty správce daně na budoucí úhradě vyměřeného odvodu, zřídil správce daně k zajištění neuhrazené daně a jejího příslušenství zástavní právo k nemovitým věcem ve výlučném vlastnictví žalobce, zapsaným na listu vlastnictví č. 1 pro obec a katastrální území Vojnův Městec.

Závěry žalovaného a správce daně žalobce nyní napadá podanou žalobou.

I. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá, že rozhodnutí žalovaného je dílem nezákonné a dílem nepřezkoumatelné, a v této souvislosti zdůrazňuje, že rozhodnutí o zástavním právu nesmí být výsledkem libovůle správce daně. Žalobce nepovažuje za správný přístup správce daně k žalobci, který je obcí, jako ke každému jinému subjektu. Poukazuje naopak na specifičnost své postavení při hospodaření s vlastním majetkem, které je u obcí jiné než u ostatních právnických a fyzických osob. Zákonodárce v zákoně č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen „zákon o obcích“), stanovil specifický způsob hospodaření s majetkem a dále i zcela specifický právní režim osob, které o majetku obce rozhodují. V této souvislosti žalobce poukazuje na to, že statutární orgány obcí jsou stíhány za použití přísnější právní kvalifikace zvláště závažného zločinu jako úřední osoby pro jednání v daňových věcech, na rozdíl od ostatních fyzických a právnických osob. Správní úvaha správce daně ve smyslu § 170 daňového řádu je limitována zásadami hmotně a procesně právní logiky a aplikací testu proporcionality a nesmí být výsledkem přepjatého formalismu.

Proto je podle žalobce nutné v souladu s respektováním zásady proporcionality zásahu veřejné moci vymezit hranice správního uvážení při rozhodování o zřízení zástavního práva k majetku obce při vzniku povinnosti hradit odvod za porušení rozpočtové kázně. Zřízení zástavního práva v daném případě představuje projev libovůle správního úřadu, který si předmětným institutem

zjednodušuje práci, kdy namísto sledování žalobce s proporcionálně citlivým zásahem v případě zjištěného pokusu snížit hodnotu vlastního majetku mimo rámec zákonného způsobu hospodaření s cílem ztížit vymáhání odvodu a penále tento plošně blokuje žalobce v hospodaření s majetkem. Přitom je žalovanému známo, že žalobce je příjemcem celé řady příspěvků od státu, které lze účinně postihnout exekucí, stejně tak jako jiné, zejména finanční příjmy žalobce. Zvoleným postupem nadto poškodí žalobce v přístupu k dotacím, byly postiženy pozemky, jejichž součástí je stavba.

Žalobce poukazuje na nezákonnost samotného vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně, zejména v důsledku porušení zásady proportionality, s tím, že tato vada stíhá i platební výměr na penále. Správce daně a žalovaný vyměření penále odvod za porušení rozpočtové kázně de facto zdvojnásobili. Proporcionalita sankčního penále tak nebyla zachována a jeho vyměření tak představuje nepřiměřený zásah do právní sféry žalobce. Žalobce jako obec přitom disponuje majetkem i příjmy k tomu, aby dostál svým závazkům v rámci schváleného splátkového kalendáře.

Žalovaný přitom opomenul uvést právě to, že povolil splátky odvodu včetně příslušenství, když příjmy žalobce zajišťují dodržení úhrady povolených splátek. Uhrazovací funkce zástavního práva tedy v dané věci není naplněna. Pokud žalovaný předjímá pokus žalobce zcizit nemovitý majetek s cílem zmařit úhradu vyměřeného odvodu, pak předpokládá trestnou činnost orgánů obce. Jejich činnost lze přitom velmi jednoduše kontrolovat. Žalovaný neuvádí žádné důvody, z nichž by vyplývalo, že je ohroženo hrazení dluhu, a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. V jiných případech přitom žalovaný zástavní právo nezřídil, ač šlo o částky odvodů mnohem vyšší.

Na základě výše uvedených argumentů, rozvinutých v podané replice, se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i prvostupňového rozhodnutí správce daně. Žalobce setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný argumentaci žalobce odmítá a především zdůrazňuje, že reálnost úhrady dlužné daně musí být posuzována v tom ohledu, aby byl naplněn cíl správy daní (správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady). Stejně tak je třeba nahlížet na možnosti zajištění dlužné daně. V tomto směru si i správce daně musí při zachování péče řádného hospodáře počínat obdobně jako soukromý věřitel a směřovat k posílení jistoty, že daňové povinnosti žalobce budou uhrazeny. Pokud správce daně dospěje k závěru, že z určitého důvodu je namístě mít neuhrazené daně vůči daňovému subjektu zajištěny zástavním právem, je oprávněn tak postupovat, přičemž se nemusí jednat pouze o případy, kdy má pochybnosti či signály o tom, že se daňový subjekt bude snažit zmenšovat majetek.

Žalovaný s ohledem na výše uvedené navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou a své procesní stanovisko během řízení před soudem nezměnil.

III. Právní posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci žalobních bodů, jak je uplatnil žalobce v podané žalobě ve smyslu § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, pokud by z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nebylo zřejmé, jak o věci žalovaný uvažil a proč má odvolací námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů; argumentace uvedená v odůvodnění rozhodnutí žalovaného však odpovídá kritériím přezkoumatelného správního rozhodnutí a představuje zcela dostatečnou odpověď na odvolací námitky žalobce.

Žalobou napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí správce daně se týká zřízení zástavního práva správce daně. Zástavní právo správce daně se opíralo o vykonatelný exekuční titul, kterým byl platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně.

Zdejší soud zdůrazňuje, že daní je i peněžité plnění, pokud zákon stanoví, že se při jeho správě postupuje podle daňového řádu (§ 2 odst. 3 písm. b/ daňového řádu). Podle § 44a odst. 9 věty první a druhé rozpočtových pravidel vykonávají správu odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále územní finanční orgány podle daňového řádu. Porušitel rozpočtové kázně má při správě odvodů za porušení rozpočtové kázně postavení daňového subjektu.

Podle § 170 odst. 1 daňového řádu může správce daně zřídit rozhodnutím zástavní právo k majetku daňového subjektu k zajištění jím neuhrazené daně za podmínek stanovených občanským zákoníkem, pokud tento zákon nestanoví jinak. Podle § 170 odst. 2 téhož zákona obsahuje rozhodnutí o zřízení zástavního práva ve výroku kromě náležitostí podle § 102 odst. 1 výši daně zajištěné zástavním právem a označení zástavy. Podle § 170 odst. 4 téhož zákona zástavní právo vzniká doručením rozhodnutí o zřízení zástavního práva daňovému subjektu nebo osobě podle odstavce 3 tohoto zákona. Zástavní právo k nemovitosti evidované v katastru nemovitostí, jakož i k dalšímu majetku, o kterém jsou vedeny veřejné registry,

vzniká doručením rozhodnutí o zřízení zástavního práva příslušnému katastrálnímu úřadu, popřípadě tomu, kdo vede veřejný registr.

Zřízení zástavního práva je prvním krokem směřujícím k vymožení neuhrazené daně, má zajišťovací funkci. Bezprostřední právní důsledky tohoto typu rozhodnutí se projevují v omezené možnosti vlastníka s majetkem zatíženým zástavním právem nakládat, nemají však za následek např. tu skutečnost, že by žalobce nemohl nemovitost zatíženou zástavním právem správce daně užívat. Omezení žalobce jako vlastníka v jeho dispozičním právu zástavním právem správce daně odpovídá veřejnému zájmu ve smyslu § 1 odst. 2 daňového řádu, kterým je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady.

Povahou rozhodnutí o zřízení zástavního práva k zajištění neuhrazené daňové pohledávky se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 27.10.2009, č.j. 2 Afs 186/2006-54, č. 1982/2010 Sb. NSS; přezkoumával sice rozhodnutí vydané podle předchozí právní úpravy (§ 72 zákona č. 337/1992 Sb., zákona o správě daní a poplatků), nicméně jeho závěry lze s ohledem na shodnost institutů použít i pro právní úpravu novou. Z tohoto rozsudku plyne, že „[r]ozhodnutí o zřízení správcovského zástavního práva dle § 72 d. ř. je nepochybně rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Takové rozhodnutí znamená podstatný zásah do právní sféry dotčeného jednotlivce. Jmenovitě je dotčeno jeho právo na ochranu vlastnického práva ve smyslu čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Vlastníkovi věci, na níž bylo zřízeno zástavní právo, sice je umožněno věc užívat a požívat, dokonce může formálně s věcí i disponovat. Prakticky je ovšem jeho dispoziční právo omezeno či vyloučeno, neboť cena zastavené věci se sníží o hodnotu daňové pohledávky zajištěné zástavním právem, a to případně až na nulu...Rozhodnutí o zřízení správcovského zástavního práva je svou povahou blízké úkonům prováděným v rámci exekuce, jmenovitě exekučnímu příkazu. K tomu je třeba poznamenat, že i v rámci civilní exekuce, jejíž předpisy se při daňové exekuci použijí přiměřeně (§ 73 odst. 7 d. ř.), se zřízení soudcovského zástavního práva systematicky řadí k způsobům provedení výkonu rozhodnutí (srov. § 338b a násl. o. s. ř.).“.

Z daňového spisu soud ověřil, že zřízení zástavního práva se opírá o dodatečný platební výměr správce daně ze dne 23.8.2013, č.j. 1291825/13/2900-04706-703015, kterým byl žalobci vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně; to je zcela zřetelné i z prvostupňového rozhodnutí, z něhož vyplývá, že správce daně zřídil zástavní právo k zajištění daňové pohledávky ve výši 7 363 181 Kč.

Pokud jde o samotný odvod za porušení rozpočtové kázně žalobcem, proti jeho vyměření žalobce brojil žalobou, kterou soud zamítl rozsudkem ze dne 7.4.2016, č.j. 62 Af 45/2014-103, který nabyl právní moci dne 11.4.2016. Tato skutečnost je zdejšímu soudu známa z jeho úřední činnosti a nebylo k ní třeba provádět dokazování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č.j. 2 Afs 30/2007-68). Současně je tato skutečnost známa oběma účastníkům řízení. V tomto rozhodnutí se také soud vypořádal se všemi žalobními námitkami,

týkajícími se odvodu za porušení dotační kázně. Námitkami týkajícími se přesahů dopadu odvodu za porušení rozpočtové kázně žalobcem, coby obcí, do trestněprávní roviny týkající se jednotlivých představitelů orgánů obce se proto soud nezabýval, neboť nesouvisí s meritem věci.

Soud se tedy mohl věcně zabývat pouze jedinou námitkou, a to námitkou zpochybňující proporcionalitu postupu správce daně vůči žalobci, pokud přistoupil i ke zřízení zástavního práva za situace, kdy žalobci povolil rozložení úhrady daně a jejího příslušenství na splátky (§ 156 daňového řádu).

Soud nezpochybňuje žalobcem akcentovaný princip proporcionality zásahu veřejné moci do majetkové či osobní sféry subjektu práv, jinými slovy minimalizace zásahu, nicméně tento princip chrání subjekt práv před zjevnými excesy správního orgánu v případě, je-li jeho rozhodnutí opíráno o volnou správní úvahu co do intenzity či rozsahu stanovené povinnosti. V daném případě se jedná o zásah, který spočívá nikoli již v případné daňové exekuci, nýbrž ve využití zajišťovacího institutu pro účely zabezpečení úhrady daně a jejího příslušenství, k čemuž je správce daně povinen využít jednotlivé instituty daňového řádu (§ 1 odst. 2 ve spojení s § 5 odst. 3 daňového řádu).

Argumentuje-li žalobce, coby malá obec, nepřiměřeným zásahem do svých majetkových poměrů, tak touto otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.5.2015, č.j. 4 Afs 48/2015-32, z něhož vyplývá, že dodržení principu proporcionality v případě zřizování zástavního práva správce daně znamená, že je nutné porovnávat hodnotu zastavované věci s výší neuhrazené pohledávky tak, aby nedošlo ke zjevnému nepoměru mezi těmito dvěma činiteli. Neproporcionální je takový postup, kdy správce daně zajistí majetek, který zjevně převyšuje hodnotu neuhrazené daně, a to řádově.

Princip proporcionality však nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu „vykládat a aplikovat tak, že jeho prostřednictvím vytvoříme zcela novou právní úpravu spočívající v daném případě ve vytvoření povinnosti pečlivě zjišťovat hodnotu zastavovaného majetku a tu porovnávat s výší daňového nedoplatku. Základní zásady je totiž nutné vnímat jako principy, jejichž prostřednictvím je korigován ryze formální výklad práva a postup za tím účelem, aby bylo dosaženo spravedlivého výsledku s ohledem na tyto všeobecně přijímané hodnoty, které fungují jako materiální korektiv normativního právního aktu.“ ...“ani při zachování zásady přiměřenosti nelze ustanovení § 170 daňového řádu vyložit tím způsobem, že ukládá správci daně povinnost, která v tomto ustanovení zcela zjevně obsažena není. Princip přiměřenosti, který je dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu plně uplatnitelný i při rozhodování o zřízení zástavního práva, má chránit pouze před zjevnými excesy správce daně. To znamená, že z celého okruhu možných případů, v nichž přichází v úvahu zřízení zástavního práva prostřednictvím aplikace ustanovení § 170 daňového řádu, vylučuje ty, v nichž by postup správce daně byl zjevně nepřiměřený, nespravedlivý, formální, případně kdy by vykazoval znaky šikanózního postupu. Typickým příkladem takového nesprávného postupu by

podle názoru Nejvyššího správního soudu bylo zřízení zástavního práva k majetku, jehož hodnota bude již na první pohled - bez nutnosti podrobného znaleckého zkoumání, ale za použití zdravého rozumu a obecných znalostí o cenové relaci - činit několik desítek milionů korun, přičemž zástavní právo bude zřízeno kvůli neuhrazené dani v řádech tisíců korun a kdy bude zjevné, že daňový subjekt má jiné disponibilní majetkové prostředky, jejichž prostřednictvím by mohl neuhrazenou daň uhradit.“ (cit. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.5.5015, č.j. 4 Afs 48/2015-32).

S ohledem na výše uvedené nelze postupu správce daně a žalovaného nic vytknout, neboť bylo zjištěno, že výše vyměřeného odvodu za porušení rozpočtové kázně se pohybuje zhruba ve výši ročních rozpočtových příjmů žalobce. V této souvislosti ostatně žalovaný zdůraznil, že pokud dospěje správce daně k úvaze, že je namístě mít neuhrazené daně vůči žalobci zajištěny zástavním právem, pak může dluh spolu s příslušenstvím zajistit, aniž by se jednalo pouze o případy, kdy má správce daně důvodné pochyby či signály o tom, že se daňový subjekt bude snažit zmenšovat majetek. Důsledné zajištění splnění nedoplatku nepředstavuje nezákonný postup, přičemž žalovaný zdůraznil, že oprávněnost postupu správce daně ještě podtrhuje skutečnost, že výše zajištěného odvodu včetně příslušenství představuje téměř dvojnásobek ročního rozpočtu obce a je více než zřejmé, že není bez dalšího ve finančních možnostech žalobce předmětný nedoplatek neprodleně uhradit. Z tohoto pohledu podle žalovaného nelze považovat zřízení zástavního práva k majetku žalobce za extrémní řešení, nýbrž za vstřícný krok správce daně, který nenařídil k vymození nedoplatku daňovou exekuci, ale přistoupil toliko k jejímu zajištění a současně umožnil žalobci jeho složitou finanční situaci řešit. S těmito úvahami žalovaného se zdejší soud plně ztotožňuje; ostatně korespondují se závěrem Nejvyššího správního soudu, že „[a]plikaci principu proporcionality je totiž nutné vnímat i v tom smyslu, že v takovém případě ještě nedochází k vlastní exekuci a zbavení vlastnických práv daňového subjektu k takovému majetku. S ohledem na to, že zřízením zástavního práva dochází k menšímu zásahu do právní sféry daňového subjektu, než je tomu v případě daňové exekuce, je tedy přípustná míra ingerence správce daně větší, než je tomu u samotné daňové exekuce.“ (cit. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.5.5015, č.j. 4 Afs 48/2015-32).

Pokud jde o námitku, že správce daně měl zohlednit, že žalobce je obcí, tedy subjektem, který hospodaří s obecním majetkem, tak tato skutečnost sama o sobě nemůže být důvodem, pro který by správce daně po provedení zhodnocení finanční situace žalobce ve vztahu vyměřené částce, tedy po provedení racionální a logické správní úvahy, neměl přistoupit k využití institutu správcovského zástavního práva pro zabezpečení úhrady daně. Soud zdůrazňuje, že nakládání s obecním majetkem spadá do samostatné působnosti obce a záleží především na orgánech obce, jakým způsobem budou s obecním majetkem nakládat. Zároveň obec jako veřejnoprávní korporace hospodařící s veřejnými prostředky je při nakládání se svým majetkem povinna respektovat povinnost využívat svůj majetek účelně a hospodárně, v souladu s jejími zájmy a úkoly vyplývajícími ze zákonem vymezené působnosti

(§ 38 odst. 1 zákona o obcích). V takovém vymezení neshledává zdejší soud jakoukoli zákonnou oporu pro žalobcem požadované rozlišování mezi jednotlivými porušiteli rozpočtové kázně při čerpání veřejných podpor (dotací), jak požaduje žalobce, tj. nepřistoupit ke zřízení správcovského zástavního práva. Ostatně k tomu soud poznamenává, že správce daně s ohledem na složitou finanční situaci žalobce mu v mezích zákonných možností vyšel vstříc, když mu povolil úhradu daňového nedoplatku ve splátkách.

Pokud jde o nijak blíže nekonkretizovaný argument, že žalobce bude poškozen v přístupu k dotacím, ani takovou přímou souvislost zřízení zástavního práva správce daně zdejší soud k eventuální budoucí snaze žalobce požadovat další dotace neshledává.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nenáleží; to náleží žalovanému. Tomu však žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. října 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu